

nansplan, nemlig at søge at faa Udgifterne nedsatte. Jeg taler saa meget hellere derom, som jeg herved faar Anledning til, hvad jeg gerne vil, at gøre nogle Meddelelser, der forhaabentlig ville interessere Tinget, om den Kommission, man kalder Sparekassekommissionen. Jeg har ogsaa hørt den blive kaldet Sparekommissionen eller Besparelseskommissionen, dens officielle Navn er Finanslovkommissionen, men at kært Barn har mange Navne, kan ikke undre nogen. Og saa meget mere er jeg tilskyndet til at fremkomme med disse Meddelelser, som Kommissionens Medlemmer trods al mulig Beskedenhed dog ere blevne noget skuffede over, at et gammelt og anset Medlem af Tinget og en i Henseende til Finansloven meget kyndig Mand slet ikke har opdaget dens Virksomhed, skønt den paa flere Steder i Finanslovsforslaget og de dertil knyttede Anmærkninger giver sig til Kende. Finanslovkommissionen er nedsat af den forrige Finansminister, men den nuværende Finansminister har Æren af at have undfanget Ideen. Idet jeg nu vil omtale den, vil jeg tillade mig at indskyde den Bemærkning, at det sker for min egen Regning. Jeg har fra Finanslovkommissionen hverken Bemyndigelse til eller Anmodning om at tale for den eller gøre dens Standpunkter begribelige. Jeg er for øvrigt Formand for Kommissionen.

Denne Kommission har to Hovedopgaver. Den ene er at gøre Forslag til Forandringer i Finanslovsforslagets og Statsregnskabets Form. Det er en Opgave, hvorpaa der arbejdes meget ivrigt, men det er en meget stor Opgave. Det er en Opgave, hvis Løsning ikke vil medføre nogen direkte Gevinst, men den vil medføre et stort indirekte Gode, nemlig at man faar Lejlighed til nøjagtigt og klart at se, hvorledes Staten sidder i det. Jeg haaber, at Løsningen af denne Del af Finanslovkommissionens Opgave skal være færdig til det kommende Foraar. Men det er nærmest den anden Del, jeg skal tale noget om.

Det første, man vil spørge om overfor en saadan Kommissions Arbejde, er: Efter hvilke Grundsætninger gaar det frem? Ja, for 40—50 Aar siden vilde det have været saanemt, da skelnede man først og fremmest

imellem, hvad der var Statens, hvad der var Kommunens, og hvad der var de privates Opgave, og saa trak man Linierne derefter. Der er skrevet Bøger, hvori man søger nøjagtigt at finde disse Skelnemærker. Ifølge dette Princip vilde Finanslovkommissionen blot have at udfinde, hvad der var Kommunernes Opgave, og hvad der var de privates Opgave, og stryge dette af Finanslovsforslaget. Men denne gamle Læresætning er ikke længer god Latin, om jeg saa maa sige, den er forlængst forladt. Der gaar ikke en Dag, uden at man har Vidnesbyrd om, at en anden Læresætning er traadt ind i Stedet. Det er egentlig den herskende socialdemokratiske Opfattelse, nemlig, at Staten kan alt, og at Staten bør blande sig i alt, naar det kan være til Nytte for en ikke helt ringe Kreds.

Jeg sagde, at man fik hver Dag Vidnesbyrd derom. Det er ikke længere siden end i Forgaars, at et konservativt Medlem her i Salen tog til Orde for at opnaa en Bevilling til Landmændenes Regnskabsføring. Hvis man tænker sig, at man for 40—50 Aar siden havde sagt, at velstaaende Folk skulde have Statens Støtte til at føre deres egne Regnskaber, vilde det den Gang have vakt en Forbavelse, som det nu ikke vækker, hvorfor ogsaa den Omstændighed, at jeg fremhæver dette, ikke skal opfattes som en Anke mod den Bevilling, som det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) talte ret varmt for.

Naar man nu altsaa ikke kan gaa frem paa den antydede Maade, maa man gøre det paa en anden og mere praktisk Maade. Vi maa tage hver enkelt Bevilling for sig, undersøge dens Historie, dens Forhold i det hele, og hvorledes den virker, og se, om det er muligt at slette den eller i alt Fald formindske den. Ved denne fra et praktisk Synspunkt foretagne Gennemgang af Finansloven vil man hurtigt opdage, at hvis man venter at finde urimelige, intetsigende og unyttige Bevillinger paa Finansloven, er det vel ikke ganske udelukket, at man kan være saa heldig at opdage noget saadant, men det bliver i en saa ringe Grad, at det ikke er Ulejligheden værd at rejse sig for, som man siger populært. Det er derfor, man straks maa gøre sig klart, at det, Kommissionen maa beskæftige sig med, i alt væsentligt maa blive